

Blij de kinderen terug te zien

De tijd was aangebroken om de kinderen op te halen aan de Multnomah Falls. Ik keek er ontzettend naar uit! Het was sinds de Breitenbush-retraite dat we elkaar hadden gezien. Toen hadden we geen idee dat we elkaar ooit nog zouden terug zien. Andrew was inmiddels negen, Angela was zeven en Christopher was vier jaar oud.

In Breitenbush - Christopher, Paul, Andrew, Twinkel, Angela

De Multnomah Falls is een waterval in de Columbia River Gorge in Oregon. Het beslaat twee niveaus basaltkliffen en is de hoogste waterval in de staat Oregon met een hoogte van 189 meter (620 ft). De watervallen bevinden zich halverwege Hood River en Portland.

Sinds de vorige zomer had Paul de volledige voogdij verkregen over de drie kinderen. Om de twee weken gingen de kinderen voor een weekend naar hun moeder in Portland. Het was paasvakantie toen ik arriveerde. Andrew, Angela en Christopher zouden de eerste helft van de vakantie bij hun moeder doorbrengen en de tweede helft bij ons in Hood River. De Multnomah Falls was de uitwisselingsplaats waar de kinderen tussen de ouders werden verwisseld.

Ik heb me altijd heel goed gevoeld bij kinderen en heb trouwens het grootste deel van mijn leven met kinderen gewerkt. Het feit dat Paul drie kinderen had, was voor mij een groot pluspunt. Het was de liefdevolle en respectvolle manier waarop Paul met zijn kinderen omging die mijn aandacht had getrokken. Die kwaliteit sprak me erg aan. Ik had totaal geen verwachtingen naar de kinderen toe. Ik zie kinderen als krachtige zielen die hier zijn om hun eigen leven en realiteit te creëren. Ik leer van de kinderen in hun aanwezigheid. Ik geloof dat hoe meer we hen toestaan om hun authentieke zelf te zijn, hoe meer ze kunnen open bloeien en zich kunnen uiten zoals hun ziel het bedoeld had. Ook vind ik dat er duidelijke en gezonde grenzen gesteld moeten worden. Als de grenzen consistent zijn, weten beide partijen hoe ze moeten

samenleven en wat ze van elkaar kunnen verwachten.

Ook keek ik er naar uit om hun moeder Paula te ontmoeten. Ik was me ervan bewust dat onze ontmoeting en het overhandigen van haar drie kinderen naar mij toe moeilijk en ook mogelijk pijnlijk kon zijn voor haar. Ik kon me volledig in haar plaats stellen. Hoe zou ik me voelen, als de vader van mijn kinderen een relatie zou beginnen met een veel jongere vrouw uit een andere cultuur? Ook al was het Paula's beslissing om de relatie te beëindigen en op te stappen, het feit dat Paul al aan een andere relatie dacht, zou tot oordelen en diepe gevoelens van gekwetstheid kunnen leiden. Ik voelde met haar mee.

Andrew en Angela waren reeds uit de auto en liepen naar ons toe. De kleine vierjarige Christopher klampte zich stevig vast aan de hand van zijn moeder. Ze spoorde hem aan om haar los te laten en naar ons toe te stappen. Hij liet haar hand los en rende snel naar me toe. Hij nam mijn hand vast en draaide zich om, met zijn gezicht weg van ons allemaal. Ik voelde aan dat hij iemand nodig had om zich aan vast te houden. Zachtjes sprak ik zijn naam uit en liet hem weten dat ik blij was om hem terug te zien.

We waren alle vijf blij terug samen te zijn. Het was een mooie zonnige en warme dag en voordat we terug in de auto stapten besloten we eerst naar de waterval te stappen. Christopher bleef mijn hand een tijdje vasthouden. We liepen samen in het beekje en hadden allemaal veel plezier. Het was de perfecte manier om opnieuw verbinding te maken en onze tijd samen te beginnen!

De volgende ochtend hield de brandweer van Hood River Valley hun jaarlijkse benefietontbijt. Dat was mijn eerste kennismaking met de gemeenschap van Hood River. Het was een perfecte activiteit om samen naar toe te gaan.

Na het ontbijt trokken de kinderen, Beauregard, de hond en ik de kersen- en perenboomgaarden van de familie in. Het was 17 april 1999 en de kersenbomen stonden in volle bloei. Eerst namen de kinderen me mee op avontuur. Later gingen Paul en ik alleen wandelen. Beiden konden we de kracht van de natuur voelen trillen doorheen de bloesems. Een symfonische trilling vergezeld van het gezoem van de bezige bijen. Een krachtige ervaring. De natuur op zijn best!

Het samenkomen van ons vijven voelde natuurlijk en moeiteloos aan. Ieder van ons kon onszelf zijn en we voelden elkaar spontaan aan. Ik genoot van ons samen zijn. De kinderen waren ontzettend lief en open naar mij toe. We hadden een geweldige tijd samen.

In een avondmeditatie vroeg ik om duidelijkheid en antwoorden over onze relatie en toekomst samen. Met gesloten ogen zag ik innerlijk een pad voor me uit. Terwijl ik naar het pad toeliep, verscheen een engelengids die me motiveerde om op het pad te stappen. Toen ik op het pad stapte, stapte er tegelijkertijd een man op het pad. Het antwoord dat ik toen ontving was: "Dit is mijn pad, en de man die op mijn pad stapt, is mijn partner." Het was terug een bevestiging dat onze relatie op een sacrale manier geleid werd en dat onze paden bedoeld waren samen te komen. Toch had ik nog steeds geen idee hoe het allemaal verder zou verlopen. Op dat moment waren we met z'n vijven aan het verkennen hoe we het samen deden.

Mijn grootste uitdaging had te maken met het voedsel. Om de kinderen een plezier te doen, besloot ik spaghetti voor ze te maken. Ik realiseerde me al snel dat ik alle verwachtingen rond eten en eetgewoonten moest loslaten. Mijn spaghetti werd niet zo enthousiast ontvangen als ik had verwacht. Dit had niets met de

kinderen te maken. Ze stonden erg open voor nieuwe dingen. Mijn Europese geconditioneerde gewoonten en verwachtingen werden hier anders ontvangen. Het frustreerde me ook dat, zelfs als ik iets precies hetzelfde maakte als in België, de ingrediënten niet hetzelfde smaakten omdat ze van een andere bodem kwamen. Van alle verschillen die ik tussen de twee culturen tegenkwam, was mijn grootste uitdaging de verschillen in de voeding en in de gewoonten rond het maken en consumeren van voedsel.

Eens de kinderen terug bij ons waren, voelden Paul en ik ons steeds meer verbonden. Ook onze fysieke connectie en seksualiteit werden verkend. Af en toe vroegen we ons af of het leeftijdsverschil tussen ons een uitdaging zou kunnen vormen. Ons hart reageerde iedere keer snel met een kracht die de vragende geest tot rust bracht. Onze relatie voelde natuurlijk en goed aan.

20 april 1999 was mijn laatste volle dag in Hood River voor mijn terugkeer naar België de volgende dag. Het was ook de eerste schooldag na de paasvakantie. Ik vond het leuk en fascinerend om de kinderen na het ontbijt af te zetten aan school.

De schoolmentaliteit in Hood River was totaal anders dan mijn eigen basisschoolervaring in België. Het voelde in America veel spontaner en opener aan. De ouders waren altijd welkom in de klas en konden in het klasgebeuren deelnemen. Iets wat ik in België niet gewoon was.

De leraren waren meer open en ontspannen en de regels waren niet zo strikt als wat ik me herinnerde uit mijn kindertijd. Ik was compleet verrast toen ik merkte dat de schoolplicht pas op 6-jarige leeftijd werd toegepast. Sommige kinderen gingen op 5-jarige leeftijd naar de kleuterschool. Voor mij voelde dat veel natuurlijker en gezonder aan dan mijn eigen schoolervaring. Ik ging reeds op tweeënhalf jarige leeftijd een halve dag naar school en op drie-jarige leeftijd zat ik reeds een hele dag op school. Indoctrinatie in het systeem begint heel vroeg in België. En ik vond dat toen zelf niet leuk!

Andrew en Angela werden op school afgezet en Christopher ging naar de kinderopvang. Ik vergezelde Paul die een T'ai Chi-les gaf in Hood River. Ik merkte direct op dat Paul een uitstekende T'ai Chi-leraar was. Hij was zeer gegrond en stond volledig in zijn kracht. Prachtig om te zien.

Ook al moest ik de volgende dag terug naar België, ik voelde me rustig en op mijn gemak. Ik genoot van elk moment met Paul en de kinderen. Het feit dat ik terug naar België zou vliegen en daar mijn leven verder zou zetten voelde ook goed aan. Alles voelde perfect aan zoals het was.

Hoe moet het nu verder vroegen we ons af? We hadden geen idee!

Paul kwam met een voorstel af. "Wat als we in de zomervakantie voor twee weken gaan kamperen met de tent ? Samen op pad met de drie kinderen en de hond zal ons wel een duidelijk beeld

geven als we het samen kunnen redden”, zei hij. Ik vond het een briljant idee! Met z'n vijven in de tent in het bos zou de perfecte test worden! Ik wist dat als het de bedoeling was dat we ons leven samen zouden doorbrengen, het onder deze omstandigheden wel heel duidelijk zou worden. We besloten de uitdaging aan te gaan!

Begin juni begon de zomervakantie daar en zou ik terug het vliegtuig nemen naar Oregon. Met tent en pak en zak, kinderen en hond zouden we dra aan ons volgende avontuur beginnen.

We besloten om Frank Coppieters in Portland op te bellen en hem te vertellen hoe het met ons ging en hem een paar vragen te stellen over zijn eigen ervaringen. Frank was een Belg die met een Amerikaanse was getrouwd en nu ook in de Verenigde Staten woonde. Misschien had hij ideeën of tips voor ons hoe verder te gaan.

Enthousiast vertelden we Frank dat onze week samen heel goed was verlopen. We lieten hem ook weten dat we onszelf op de proef zouden stellen in de zomervakantie met een kampeer avontuur. “Dat is een zeer goed idee!”, zei hij. Vervolgens zei Frank: “ Als jullie besluiten samen te leven en in America te wonen, dan zullen jullie moeten trouwen. De enige manier om legaal als Belg/Amerikaans koppel in de Verenigde Staten te wonen is door te trouwen. Dan krijg je als Belg een groene kaart die je legaal de toestemming geeft om hier te wonen, zij Frank.

Over die details had ik nog niet nagedacht. We waren met ons vijven nog steeds onze relaties aan het uittesten. Iedereen zijn gevoelens en gedachten waren belangrijk en moest rekening mee gehouden worden.

De synchroniciteiten waren een teken van goddelijke interventie in het spel. Daar waren we ons zeker van. Maar op persoonlijkheidsniveau, in de dagelijkse levenservaring, hadden

we geen idee hoe dit zich allemaal zou gaan uitspelen. De kinderen hadden daar naar onze mening net zoveel inspraak in als wij. Dit was een vijf personen relatie en iedereen moest zich er goed bij voelen.

Tot nu toe hadden we het allemaal goed samen. Dat was zeker een goed teken. Alle ervaringen tot nu toe wezen ernaar dat we hoogstwaarschijnlijk klaar waren om ons leven samen verder te zetten. Maar er was nog ietsje meer bewijs nodig vooraleer die belangrijke beslissing te nemen. De ultieme kampeertest zou ons een vollediger beeld geven of we bedoeld waren om samen te zijn of niet. De vijf musketiers waren het er allemaal over eens om die kampeertest aan te gaan. De zomervakantie was reeds in zes weken. Dra zou de tijd ons het antwoord geven!

Mieke's Voice 2021@Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

Delen is toegestaan.
Email me indien je wenst toegevoegd of verwijderd te worden
van de lijst of indien je graag de vorige afleveringen
in PDF formaat ontvangt

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 - Introductie - Mijn vroege leven
Week 2 - Een ruwe start
Week 3 - Visie
Week 4 - Geschiedenisles
Week 5 - Boekhandel Caecilia
Week 6 - Onzichtbare hand
Week 7 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo
Week 8 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen
Week 9 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 3 - Mijn zus Kathleen

Week 10 - Mijn familie, een kring van 5. Deel 4 - iets over mezelf, Mieke
Week 11 - Ontmoetingen met buitenaardse wezens
Week 12 - De film E.T. - Het buitenaardse
Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Inleiding - Relaties
Week 15 - Mijn authentieke aard uitdrukken
Week 16 - Seksualiteit - deel 1 - Eenheid
Week 17 - Seksualiteit - deel 2 - Scheiding
Week 18 - Seksualiteit - deel 3 - Menstruatie
Week 19 - Intieme relaties
Week 20 - Amerika - deel 1 - Krantenartikel
Week 21 - Amerika - deel 2 - Een film binnenstappen
Week 22 - Nog een voorproefje van vrijheid als student
Week 23 - De golven berijden, zowel hoog als laag
Week 24 - Een holistische benadering van genezing
Week 25 - Overnachtingsbegeleider op een middelbare school
Week 26 - Mieke de jongere in actie - Deel 1
Week 27 - Mieke de jongere in actie - Deel 2
Week 28 - Totem-initiatie
Week 29 - Extra vrijheid en onafhankelijkheid
Week 30 - Eerste wake-up call
Week 31 - Tweede wake-up call
Week 32 - Home Ter Linde

Mieke's Voice - Deel 3

Week 33 - Inleiding - Leren van mezelf te houden
Week 34 - Mijn laatste sigaret!
Week 35 - Ik ben ervan overtuigd, er moet daar toch ergens iemand zijn!
Week 36 - Centrum Gea - De Kracht van Klank
Week 37 - Marokkaanse Smaken
Week 38 - Nachtelijke procedure

Mieke's Voice - Deel 4

Week 39 - Inleiding - Onze wegen komen samen
Week 40 - Speciale Aankondiging in Centrum Gea
Week 41 - Ontmoeting met Frank Coppieters
Week 42 - Portlandse Bruggen en Restaurants
Week 43 - Belgen en Amerikanen ontmoeten elkaar
Week 44 - Van de Luxe naar het Bos
Week 45 - Warmwaterbronnen en Zweethut
Week 46 - Goddelijk geïnspireerde Rendez-Vous
Week 47 - Dansend rondom de Galaxy
Week 48 - Laatste Lunch, of toch niet?
Week 49 - Mount Hood roept ons
Week 50 - De Tamanawas waterval
Week 51 - Paul's Dilemma - hij stelt vertrouwen in Jane
Week 52 - Drumcirkel
Week 53 - Op zoek naar verklaring!
Week 54 - Eenheidservaring

Mieke's Voice - Deel 5

Week 55 - Inleiding - Terug naar mijn leven in België
Week 56 - 3 september 1998 - Mijn 28ste Verjaardag
Week 57 - Mijn ontslag nemen
Week 58 - Moeder Meera
Week 59 - Reiki
Week 60 - Keerpunt
Week 61 - Mijn ouders informeren
Week 62 - Huis in vuur en vlam

Mieke's Voice - Deel 6

Week 63 - Inleiding- De stemming peilen
Week 64 - Blij de kinderen terug te zien